

Udmærket har Forfatteren i Fortællingen: „En lille Sjæl“ i korte, raske Træk tegnet et Smaastadsinteriør, et Hjem, som ikke er noget Hjem for den lille „Søster“, som lever der med sin Frøken Moder, Broderihandlersken og dennes betroede Tyende. Moderns Omsorg for Barnet viser sig i saadanne Træk, som at hun, naar Passiaren med „Jomfruen“ bliver for tvetydig, spørger den lille, der sidder bagved og reder opredet Silke ud, om hun forstaar, hvad der tales om, og Spørgsmaal, som naturligtvis altid bliver besvaret med nej; og at hun, naar Familien om Aftenen spaserer ud, sørger for at holde Barnet saa pas i Afstand, at hun og Veninden kan snakke uden at hindres af pædagogiske Skrupler. Den hele lille Menage med det ensomme Barn, som sover i Butiken og hver Dag i Skolen maa købe sig fri for nærgaaende Spørgsmaal med to stjaalne Øre, er som skaaren ud af Virkeligheden. Men hermed er rigtignok ogsaa Naturligheden forbi for denne Fortællings Vedkommende. Det øvrige er lige saa usandsynligt som usønt. Forfatterinden har øjensynlig haade psykologisk og stilistisk Talent; og forhaabentlig vil hun kunne tilegne sig den Naturlighed og Jevnhed, som man nu ikke sjælden savner hos hende.

Agnes Henningsen synes næsten at være et Stykke dansk Laura Marholm. Lige som denne gør hun sit bedste for at „afsløre“ Menneskearten, Kvinde, paa det allerømmeste Sted af Sjælen. Hun har ikke den tyske Forfatters Aand og Dybde, men er til Gengæld mere elskværdig og paalidelig. Det er heller ikke her som hos L. M. Samtidens mest fremragende Kvinder, som sættes under Lupe, men jævne Mennesker uden fin Dannelse og høje Idealer. Pensionatet, som danner Scenen, er alt andet end hyggeligt med sin Luft, der er ophedet af ledige Kvinders Smægten og Sværmen, mest omkring en eneste Mandsperson. Men man kommer dog til at lide disse Mennesker, fordi de ere gode, hjælpsomme mod hinanden og uden Svig. De søge efter Evne at værne om den unge friske Skønhed, som er dumpet ned i disse usunde Omgivelser fra sit ensomme, jyske Præstegaardshjem. Og da hun alligevel falder — i Armene paa det ene eftertragtede Mandfolk, og da hun, som er en stolt Natur, for sent begynder at faa Øjnene op for den uheldige Situation, søge de alle at trøste hende med en virkelig, rørende Uegenlytighed.

Forf. har fremdraget en Mængde forskellige Kvindetyper: den alt tilgivende Hustru, Enken, som dør af Sorg, fordi hun af Troskab mod Manden har ladet Lykken glide sig af Hænde, den fraskilte Kone, som nyder Livet, den begavede Kunstnerinde, som sætter sine Talenter over Styr, den korrekte Dame, som nu og da rører sit Hjertes Kvide ved „en hvid Stribe i Panden“; paa den anden Side saadanne Kvinder, som have resigneret paa Kærligheden: arbejdende og cyklende Kvinder (pudsigt, at disse Ting skulle sættes